అభిరాముడి అరణ్యరోదన

కె. గీత

అప్పటికే ప్లాట్‌ఫారమ్ మీదికి రైలు వచ్చి ఆగి వుండడంతో ఒకర్నొకరు 'ఛీ' కొంటారేమో నన్నంత హడావిడిగా, ఊహించలేని వేగంతో నడుస్తున్నారు జనం. ఎవరో ఒకరు మార్గదర్శకుల్లా ముందు నడుస్తూంటే వారి తాలూకు మనుష్యులు జనం జల్లెడల్లో వారి మనిషిని వెతుక్కుంటూ పోసాగారు. దూర ప్రయాణాలు చేసే వారు మంచినీళ్ళ కోసమూ, ప్లాట్‌ఫారమ్మీద అమ్మే పళ్ళూ, టిఫెన్ల కోసమూ తొక్కిసలాడుతూ మూగసాగారు.

భార్యా పిల్లల్ని వెంటబెట్టుకుని, లేని తీవంతా తెచ్చుకుని, ఓ చేత్తో పంచె ఎగబట్టుకుని, మరో చేత్తో ఓ పాతకాలపు బెడ్డింగు బరువనిపించనట్టుగా పట్టుకుని గబగబా అడుగులేస్తూన్న ఓ ఆసామీ హఠాత్తుగా వెంట మిగిలినవాళ్ళు వస్తున్నారో లేదో అన్న సంశయంతో ఎదురుగా వస్తున్న పోర్టరు ఊహించని వేగంతో వెనక్కి తిరిగేడు. నెత్తిమీద మూడు సూట్‌కేసులూ, ఓ చేత రెండు బ్యాగులు బరువుగా ఎత్తుకొని వస్తున్న పోర్టరు అనుకోని "జర్క్"ని అస్సలు ఊహించక ఒక్క అడుగు తేడాలో ఎటు వెయ్యాలో తేల్చుకునే లోపల మొత్తం సూట్‌కేసులన్నీ ఆసామీ నెత్తిమీద ఎత్తి ఒక్కసారిగా తల ఖాళీ అవడంతో విసురుకి అదే క్షణంలో పరిగ్గా పక్కనే నడుస్తున్న యువకుడ్ని తోసుకుంటూ మొత్తం మనిషొచ్చి మీద పడ్డాడు. అసలీ ఇద్దరు మనుషుల్ని పట్టించుకోని అతను ఈ హఠాత్సంఘటనకి బిత్తరపోయి అంతలోనే విసుగు, బాధ తప్ప ఏ ఫీలింగూ పైకి కనబడనివ్వకూడదన్న తన వ్యక్తిత్వాన్ని గుర్తు తెచ్చుకుని, ఒక్క విదిలింపు బలంగా, విసుగ్గా విదిలించి, కాస్త దూరాన పడిన తన పేపరుచుట్టని భద్రంగా గుండెలకదుముకుని, అందరికంటే ముందు లేచి, వాళ్ళవైపో విసుగు చూపు పడేసి ముందుకు కదిలేడు.

అతనిది వింత మనస్తత్వం. మనుషుల్తో మాట్లాడ్డతను. అలాగని జంతుజాలపు భాష అతనికి రాదు. పాపం మౌనమే అతని మాట.

జనాన్ని తోసుకుని, తొక్కుకుని ముందుకు వెళ్ళడు. అలాగని చొరవ లేని మనస్తత్వం కాదు. జాలీ, కరుణా కాదు. వెళ్ళడంతే.

యాంత్రికంగా కంపార్టుమెంటు గుమ్మం దగ్గర నిల్చున్న అతను పెట్టె మధ్యకి ఎల్లాగో చేరాడు. కాదు. చేర్చబడ్డాడు. అతని ప్రయత్నం లేకపోయినా అతను క్షేమంగా పెట్టె మధ్యకి చేరడం అతనికాశ్చర్యం కలిగించక పోగా చిర్రెత్తుకొచ్చింది. "ఎందుకు? నన్ను మనుషులు ఒంటరిగా నా వ్యక్తిత్వానికి వదలరు?" అనుకున్నాడు. అక్కడికి, అతన్నేదో గౌరవార్థం మిగతావాళ్ళు తోసుకొచ్చినట్టు. చుట్టూ రణగొణ గోలలో కుడి చేత నలిగిపోతున్న కాయితాన్ని ప్రాణం నలిగిపోతున్నట్టు బాధని మొహంలోకి రానిచ్చి, ఎడమ చేతిలోకి మార్చుకుని, ఓ నిట్టూర్పు విడిచి "ఎంత వ్యధాపూరిత జీవితం" తనలో తను అనుకున్నాడు.

ట్రైన్ కదిలి అరగంటైనా దాటకుండా చుట్టూ మనుషులు ఒకర్నొకరు పరిచయాల్చేసుకుని మాట్లాడేసుకోసాగారు.

"అబ్బబ్బ బ్లడీ పీపుల్" చుట్టూ దాదాపు అతుక్కుపోయినట్టు నిలబడ్డ జనాన్ని విసుగ్గా చూసుకుంటూ కనుబొమలు దగ్గరకు ముడుచుకుని శూన్యంలోకి చూపులు నిల్పుకుని, అక్కర్లేని వేదనని చెంపలకి పూత్తుకుని నిలబడ్డాడు.

దాదాపు గంట తర్వాత కాళ్ళు లాక్కుపోతూంటే "ఇంకా నాలుగ్గంటల ప్రయాణం నిలబడే చెయ్యాలా?" అని బాధపడకుండా "అసలు నిలబడ్డమనే క్రియే లేకపోతే మనుష్య జీవితాలు ఎలా ఉండేవో" అని అతి సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డాడతను.

ఎంత సీరియస్ థింకింగ్‌లోనున్నా బాహ్య ప్రపంచాన్ని మర్చిపోకపోవడం అతనికున్న ఏకైక సుగుణం.

ఏదో స్టేషన్లో బండాగబోతూండడంతో వెళ్ళడానికుద్యుక్తులైన మనుషుల గడబిడలో తన పక్కనే సీట్లో కూర్చున్నతను లేవడమూ, జనం తోపులాటకి ఇతను పక్కకి పడడమూ చర్యా, ప్రతిచర్యంత వేగంగా జరిగిపోయాయి. అయితే ఈ సారతను మనుషుల్ని తిట్టుకోలేదు. లాక్కుపోతున్న కాళ్ళకి కొద్దో, గొప్పో విశ్రాంతి కలగడం చేత జనం పట్ల కాస్త కృతజ్ఞతని ప్రదర్శించబోయి అంతలోనే ప్రపంచం అంతా తన్ని వేదనకి గురి చేసేస్తున్నట్టు మొహం పెట్టి మరోసారి చేత కాగితాన్ని గుండెలకద్దుకున్నాడు.

"ఏ ఊరు నాయనా?" పక్కనే తన అమ్మమ్మంత వయస్సున్నావిడ కదపడంతో ముక్కు చికిలించి ఓసారి చూసి తనని కాదన్నట్టు కాస్త దూరం జరగబోయి, తను కిందపడే ప్రమాదముంది గనుక ఆ ప్రయత్నం విరమించుక్కూర్చున్నాడు. అయితే సదరు అమ్మమ్మ ఓటమి నెప్పుడూ ఒప్పుకోదు గనుక బహుశః కాస్త చెవిటివాడిగా భావించినట్టుంది. ఇంకాస్త స్వరం పెంచి చెవిలో అరిచింది. ఉలిక్కిపడి కనుబొమల మధ్య విసుగులోంచి ఓసారి చూసి ఏమనుకున్నాడో చెప్పేడు. "నేనూ ఆ ఊరే. నువ్వెక్కడ కెళ్ళాలి? మా అబ్బాయిలా ఊళ్ళో స్థిరపడి ఏణ్ణర్థమైనా కాలేదు గానీ నాకన్నీ రూట్ల బస్సులూ తెల్సు. అయినా నేనొక్కచోట వుంటానేంటీ? మా పెద్దమ్మాయిన్నీ, మూడో అమ్మాయినీ దూరానికి చ్చేశాం. అంచేత వాళ్ళిళ్ళకెప్పుడో సంవత్సరానికోసారెళ్తాము గానీ, కొడుకులిళ్ళకి అస్తమానం తిరుగుతూనే వుంటాము. ఇంతకీ నీ పేరేంటి బాబూ?" లౌడ్‌స్పీకర్ లెవెల్లో తన ఆటోబయోగ్రఫీని అయిదు నిమిషాల్లో చెప్పే సామర్థ్యంతో గుక్కతిప్పుకోనీయకున్న ఆ పెద్దావిడ తన్ని సైకోగా మార్చే ప్రమాదముందని గ్రహించిన అతను చేత కాగితాల మడత తాపీగా విప్పసాగేడు.

ఎంతకీ జవాబివ్వని ఆ యువకుణ్ణి ఓసారి కుదిపి మళ్ళీ అడిగిందావిడ. "నీ పేరేంటి బాబూ? మాటకి సమాధానం చెప్పవేంటి?" చుట్టూ ఒకరిద్దరు తన్నే వింతగా చూస్తుండడంతో తప్పక "అభిరామ్" అని చెప్పి, "చూడండి. భాష విలువ మూగవాళ్ళకి మాత్రమే తెలుస్తుంది. మనుషుల్లాగే మాటలూ చనిపోతాయి" అన్నాడు.

ఆవిడ అదేం పట్టించుకోకుండా తన ఆటోబయోగ్రఫీ మొదలు పెట్టింది. ఎంతసేపూ తన గురించే చెప్తున్నాననుకుందో ఏమో మధ్యలో ఆపి అడిగింది. "నువ్వేం చేస్తూంటావు నాయనా?". సమాధానం రాకపోయేసరికి తెలివిగా అంచనావేసింది నిరుద్యోగని. దుఃఖపూరిత మనస్సుని మొహంలో ప్రదర్శించేస్తున్న అతన్ని ఓసారి తేరిపారచూసి ఓనిట్టూర్పు విడిచి మళ్ళీ అంది. "ఇందాకట్నుంచీ చూస్తున్నాను. ఎందుకలా వున్నావు?" ఆవిడకెందుకో వాత్సల్యంగా అడిగేననిపించింది. అతనదేదో అడగకూడని ప్రశ్నలా నుదురు చిట్లించి తకీమని "ఎలా ఉన్నాను?" అన్నాడు.

"ఈ కాలపోళ్ళే ఇంతేలే. మరేను. ప్రతి చిన్నదానికీ బెంబేలు పడిపోవడమే. చిన్న వయస్సులోనే పెద్దవాళ్ళమయిపోయామనుకుని బాధ్యతలు నెత్తికెత్తుకున్నట్టు బాధపడి పోవడం."

అసహనాన్ని ఆపుకోలేక అప్రయత్నంగా వెంటనే జవాబిచ్చాడు.

"మనుష్యులంటే అంత ఇన్‌ఫాట్యుయేషన్ వద్దు"

"చూడు నాయనా, నువ్వంతేసి ఇంగిలీషు పదాలు మాట్లాడ్డం ఏమీ బాగులేదు. నాదేదో నాటాకాలం చదువు. చదువంటే గుర్తు కొచ్చింది. ఆ కాయితాలేంటి? అంత భద్రంగా పట్టుకొన్నావు?"

"ఏవండీ! ఈ ఫొటోలోని కవి మీరే కదూ!" ఎదురు బెర్త్ మీద కూర్చున్న మరో యువకుడు చొరవ చేసుకుని అడిగే

ఉక్రోషంతో వున్న యువకుడు, కుర్రాడు తనకి పోటీ వచ్చేసరికి మరింత చికాకుగా "మరయితే మీరు మాట్లాడే విధానమేంటో మీకయినా అర్థం అవుతూందా? తెలుగును తెలుగులా మాట్లాడరేం?"

"చూడండి. నాకిదే తెలుగు. నేను అభిమాన కవి మన అభిరామ్‌గారి కవిత్వ తెలుగు. అందుకే ఎంతో కష్టసాధ్యమై భాషా పరిపూర్ణతని సాధించేను" అని అయినా ఇతనితో నాకు పనేంటన్నట్టు కవిగారి వైపు తిరిగి "అభిరామ్‌గారూ! నాకు 'ఈరోజు' చాలా సంతోషం" అన్నాడు.

అదేదో కవితా సంపుటి పేరులా విన్పించిందేమో కాస్త తలదించుకుని మోకాళ్ళ మధ్య నుంచి తన జోళ్ళ వైపు చూస్తున్నట్టు చూసుకుంటూ ఏదో ఆలోచిస్తున్నవాడల్లా చప్పున తలెత్తి కనుబొమలు ముడుచుకుని ఎదుటి మనిషిని నఖశిఖ పర్యంతం పరిశీలించి పల్కరింపుగా చిర్నవ్వు నవ్వాడు.

'ఓహో! ఇతనికి కుర్రాడు నచ్చేడన్నమాట" లోలోపల తిట్టుకుంటూ మేగజైను మొహానికడ్డు పెట్టుకున్నాడు యువకుడు.

కవిగారి చిర్నవ్వుకి తెగ పొంగిపోయి ఆ కుర్రాడు "మీరు ఆప్యాయత నేను కదిలించింది. చిర్నవ్వు మీరు గొప్పతనం చాటి చెప్పింది" అన్నాడు.

డు చేతిలోని మాగజైనుని చూపిస్తూ. "అబ్బబ్బ! మనుషులంతా ఒక్కరకమే." తనలో తను తిట్టుకుంటూ బుర్ర పక్కకి తిప్పి కూర్చున్నాడు అభిరామ్.

అతనోసారి బిత్తరపోయి, ఒళ్ళు మండి ఫొటో కింద కవిత చదవకుండానే పేజీలు తిప్పసాగాడు.

అతని ప్రశ్న విన్న పక్కనే వున్న ఇరవైఏళ్ళ లోపు కుర్రాడు ఎడ్మయిరింగ్‌గా ఒక్క ఉదుటున ముఖం మీది కొంగి "అభిరామ్‌గారు!" అని అంతలోనే "చాలా సార్లు మీ కవిత్వం నేను చాలా ఆలోచింపచేశాయి.. నేను పెరిగిన వాతావరణం చాలా స్వేచ్ఛ, నా చుట్టూ సాహిత్య పుస్తకాలుండటం, నేను చాలా తెల్సుకోగలుగుతున్నాను."

కర్త కర్మ, క్రియ లేకుండా మాట్లాడుతున్న కుర్రాణ్ణి విచిత్రంగా, భయంగా చూసాడా యువకుడు. "ఏంటండీ, మీరు తెలుగు వారు కారా?"

ఆ కుర్రాడు వెంటనే చిన్నబుచ్చుకుని "నేను చాలా స్వచ్ఛం తెలుగు వాడు" అన్నాడు.

"పోనీ ముస్లిమా?"

సదరు కవిగారు అతి మామూలుగా విన్న వాక్యాలు ఇతనికెల్లా విన్పించాయోనన్న విసుగు మొహంలో ప్రస్ఫుటించగా అన్నాడా కుర్రాడు.

"హిందు నే"

అప్పటే కవిగారు తనకి జవాబివ్వలేదన్న

అభిరాముడేదో అనబోతూండగా మళ్ళీ తన సైకోబాబిల్‌ని కొనసాగించాడు కుర్రాడు.

జేబులోంచి చిన్న కాగితం స్లిప్ తీస్తూ "ఉగాది రోజున నాన్న నన్ను బయట తీసుకుని వెళ్ళి నాన్న కళ్ళ నుంచి రాలిన కన్నీటి బిందువులు నా నిస్సహాయతను ప్రశ్నించాయి."

చుట్టు పక్క వాళ్ళకి డిస్ట్రబెన్స్ అని కూడా చూసుకోకుండా, దుఃఖంతో గొంతు పూడుకుపోయినట్టు

"నా దేహంలో ఎవరూ నిద్రించరు
పచ్చని చెట్టు కొమ్మలులా
నా కన్నీళ్ళకి ఓ జీవనదిని కట్టలే......"

ఇంకా చదవబోతుండగా అభిరాముడు ఆముదం తాగినట్టు మొహం పెట్టి "చూడండి. ఆంధ్రదేశంలో ఇంకా చాలా మంది కవులున్నారన్న సంగతి మీకు గుర్తు చేయున

(మిగతా 13వ పేజీలో)